նակութիւնը, պիտի ստիպէր մեզ անխնամ և անկանոն հրատարակել զայն, ինչ որ տանելի չէ մեզի համար։

Այս երկընտրանքին առջև, և չգտնուելով մարմին մը՝ որ ուզէր ստանձնել «Բուժանք»ի հրատարակութեան հոգատարութիւնը, ստիպուեցանք գործադրել զայն դադրեցնելու որոշումը, զոր տուած էինք ամիսներ առաջ։ Այս դադարը կրնայ ժամանակաւոր ըլլալ, որովհետև անկարելի չէ որ ժամանակ մը յետոյ «Բուժանք» նոր շրջան մը վերսկսի։ Մինչ այն, մենք ուրիշ միջոցներով պիտի շարունակենք «Բուժանք»ի կատարած դերը։ Որովհետև համոզուած ենք որ գաղութներու մէջ ցրուած ժողովուրդը կարելի եղած չափով առողջ պահելը՝ կենսական պահանջ մը և հիմնական պարտականութիւն մըն է բոլորին համար։ Մեր կարծիքով լաւագոյն միջոցը պիտի ըլլար՝ Փարիզի Բժշկ. Միութեան նախաձեռնութեամբ և բոլոր բժիշկ գրողներու (Ֆրանսա թէ այլուր) մասնակցութեամբ կազմուած խմբագրական մարմնի մը կողմէ, պարբերաբար գործնական առողջապահական ժողովրդական յօդուածներ հրատարակել ամբողջ հայ Մամուլին մէջ միաժամանակ։ Ծրագիր մըն է այս, կարօտ ուսումնասիրութեան, բայց ոչ անիրագործելի։

Թէթև սրտով չէ որ դրի կ՚առնենք այս տողերը։ Բայց, ինչպէս դիտել տուինք, լաւագոյն է կարճ և օգտակար շրջան մը բոլորել կանոնաւոր, քան տասը տարի քաշքշել թարթափումներով։

Այս առթիւ, պարտականութիւն կը սեպենք մեր խորին շնորհակալութիւնը յայտնել մեր աշխատակիցներուն, Փարիզի Կ. Խաչին, մեր բարեկամներուն և ընթերցողներուն, որոնք իրենց բարոյական և նիւթական աջակցութիւնը բերին «Բուժանք»ի հետապնդած նպատակին։

ԲԺ. Լ. ԳՐԻԳՈՐԵԱՆ

ԲԺՇԿՈՒՀԻ ՏԻԿԻՆ ԱՂԱՒՆԻ ԳՐԳՈՅԵԱՆ

Մայիս 24 ին ահռելի արկածի մը զոհ գնաց բժշկուհի Տիկին Աղաւնի Գրգոյեան, կինը «Բուժանք»ի աշխատակից Բժ. Եր. Գրգոյեանի։ Տարաբախտ հանգուցեալը ծնած էր Պոլիս, երկրորդական ուսումը ստացած էր Սկիւտարի «Հայ Սֆուլ» ին մէջ, բժիշկ վկայուած էր Փարիզի Համալսարանէն։ Իր եղերական մահով՝ Փարիզի Հայ Բժշկ. Միութիւնը և Կ. Խաչի Օգն. Մասնաճիւղը կը կորսնցնեն եռանդուն և անձնուէր անդամ մը, որ միշտ պատրաստ էր իր աջակցութիւնը բերելու բժշկական–հասարակական ոլորտի ձեռնարկի։

Այս տխուր առթիւ «Բուժանք» իր խորին ցաւակցութիւնները կը յայտնէ իր վշտակիր արուեստակցին և աշխատակցին։